

СУЧАСНА СИТУАЦІЯ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ПОВНОМАСШТАБНОЇ ВІЙНИ РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ: ЯК ВІЙНА ЗНИЩУЄ НАШІ ЖИТТЯ

*Антонова Вікторія,
студентка Національний Університет Біоресурсів і Природокористування
України, Київ*

*Пузиренко Ярина, наукова керівниця, к.філол.н., доц. кафедри культурології,
Національний Університет Біоресурсів і Природокористування України (м.
Київ, Україна)*

З початком повномасштабного вторгнення росії 24 лютого 2022 року я відчула страх та розпач. В ніч з 23 на 24 лютого відпочиваючи з моїми друзями, ми побачили крізь вікно колону техніки, яка гучно їхала повз будинок, де ми перебували. Здалося, що нічого страшного не сталося, військові кудись їдуть, напевно займатись своїми військовими справами. Тож граючи в настільні ігри ми розмовляли про світле майбутнє, про роботу та вступ в університет.

6 ранку 24.02.2023. Я прокинулася від будильника, телефоную друзям, щоб вони не прогавили свій літак, так як збиралися летіти в Грузію цього дня. Однак все, що я чую з нашої розмови – війна. Не вірю, знову йду спати. За кілька хвилин чую перший вибух... Холод, дзвін у вухах, тахікардія та біль у грудях. В телеграм всі кричать про напад, росія напала. Біжу до ванної кімнати та думаю «Я не впораюсь, я не можу так», однак страх не зміг переконати мене покінчити з життям раніше, ніж це відведено долею.

Заспокоївшись почала розуміти, що місто в якому я живу знаходиться під Києвом, тому безпосередні бойові дії у моєму районі на жаль уникнути не вийде. Вмовляючи батьків покинути рідне місто, будинок я збирала свою першу тривожну валізку, яка складалася з: теплих речей, кілька свічок, корм для котів та мої конспекти з коледжу.

Вийти з Бучі вийшло тільки 10 березня 2022 року. Так дивно було спати в тиші, хоч ночували ми на СТО – там все одно було набагато тихіше. Дуже

хотілося їсти, їсти увесь час. Страшно вночі, страшно на вулиці. Досі говориш пошепки, намагаєшся скоріш заснути, щоб тільки б не чути вибухів, пострілів та криків.

Цей вступ був для того, щоб ви змогли відчувати мене у той період. Не всі моменти хочеться описувати.

Від початку вторгнення я змінилася так, що мені досі важко бути з собою наодинці.

Чомусь поспішаєш, маєш впевненість, що завтра не буде, але нічого не можеш вдіяти. Тікаєш з свого міста, де прожив 19 років, тепер боїшся повертатись до свого будинку. Страх, що їжі не буде та як тільки щось закінчується – починається паніка, починаєш запасатись продуктами та ліками.

А ще хотілося б сказати, що ми не повинні боятись за завтра; за наших дітей, які в садочку і може початись повітряна тривога; жінки не мають народжувати у підвалі, метро; ти не маєш збирати тварин, речі та бігти вночі в укриття, подумки прощаючись з своїм домом; ніхто не має втрачати кінцівки, життя... Батьки не мають хоронити дітей.

Ця війна сильно загартувала нас, однак ми нещасні. Ми в жалю, скорботі. Скільки життів вже немає, люди наче зникли, навіть шматочку не залишилось. Ми радіємо смерті нашого ворога, але розуміємо скільки наших братів та сестер поклали та ще покладуть життя за кожен клаптик землі.

Проходиш повз центр міста та бачиш молодь, яка певно вже і забула про війну, почув ще музику російських виконавців. У транспорті ще чути «На останковке». Хтось ще не звик, а дехто вже не може чомусь на солов'їну перейти. Їм так не зручно, сім'я з срср.

Такі реалії, що десь немає люду, всі вимерли й тіла одні лежать, а через кілометри хтось каву п'є із круасаном. Новий будинок побудований на людях, яких не ідентифікуємо ми вже. Місто втрачає колір, як прийде війна, воно все сіре, життя немов ти є тварина, одна мета – зустріти завтра ранок.

Ми не стомились, ми звикли. Звикання до тривоги, вибухів та смертей...

Перебуваючи в такому довготривалому стресі людина втрачає сенс життя. Тому необхідно забезпечити всім, хто зіштовхнувся з війною психологічну допомогу, реабілітацію та хоча б розуміння їхнього пережитого досвіду. Не можна залишати людину наодинці зі своїми переживаннями, травмами. Ми маємо підтримувати один одного та поширювати, що лікувати треба не тільки фізичні травми, а й психологічні. Зараз більшість можуть не відчувати перенавантаження, втоми та знесилення через війну, але цим людям теж необхідна допомога фахівця. Тож, задля забезпечення здорової нації в умовах війни - ми вже маємо гідно та якісно лікувати військових та цивільне населення від наслідків нападу на нашу країну агресора.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ І
ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ

Гуманітарно-педагогічний факультет
Рада молодих учених гуманітарно-педагогічного факультету
Рада аспірантів гуманітарно-педагогічного факультету
Студентська організація гуманітарно-педагогічного факультету
ЗА ПІДТРИМКИ СПІЛКИ МОЛОДИХ ВЧЕНИХ НУБІП УКРАЇНИ,
EURODOC, РАДИ МОЛОДИХ УЧЕНИХ ПРИ МІНІСТЕРСТВІ ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ,
ТА РАДИ МОЛОДИХ УЧЕНИХ НАПН УКРАЇНИ

«СУЧАСНІ ГУМАНІТАРНІ ДОСЛІДЖЕННЯ МОЛОДИХ
НАУКОВЦІВ У ГЛОБАЛІЗАЦІЙНОМУ СВІТІ:
ВИКЛИКИ, ІННОВАЦІЇ, БЕЗПЕКА»

Матеріали міжнародної очно-дистанційної науково-
практичної конференції молодих вчених

6-7 листопада 2023 року
Частина 1

КИЇВ-2023

УДК 159.9:316:37:81

С 90

Сучасні гуманітарні дослідження молодих науковців у глобалізаційному світі: виклики, інновації, безпека: Тези міжнародної очно-дистанційної науково-практичної конференції молодих вчених (6-7 листопада 2023 р.) [у 2-х ч.] /За заг.ред. О.М. Прохорчука. – К., 2023. Ч.1.-233с.

Рекомендовано до друку

Вченою радою Гуманітарно-педагогічного факультету

(Протокол №6 від 17.11.2023)